

[Wiinblad.]

fineste Pladser kan staa i Rapport til hinanden, bese hinanden, konversere hinanden, hvorimod det paa Scenen er det underordnede. Den anden Del af Publikum kommer for Scenens Skyld, for at se og høre og nyde og lære.

Om disse Tilskuere paa de billige Pladser fortæller Jeppe Aakjær i sin Selvbiografi. Han skriver om sine Besøg som ungt Menneske i det kongelige Teater, og med Formandens Tilladelse vil jeg gerne referere noget af det. Paa bageste Række i Galleriet kunde man langt ude til Siderne erhverve sig en Billet til 50 Ø. Nu koster de samme Pladser 1 Kr. 10 Ø., det er den eneste Reform, der er sket paa dette Omraade. For at kunne benytte Pladsen skulde man hyppigt kige omkring Hjørner, især hvis der stod en Loftpille. Skuespillernes Ansigter, Minespillet, nej, det kunde man ikke se for de Penge. Altsaa, det Publikum i det kongelige Teater kan intet eller saa godt som intet se for de Penge, Billetten koster. Forfatteren føjer til, at naar man kom hjem, kunde man være helt brækket over Ryggen, fordi man hele Forestillingen igennem havde staaet hældet ud over den bageste Bænkerand for bedre at følge med. Deroppe, højt oppe under Loftet, følte han sig, siger han, skoldet af Teatrets Hede og Uddunstninger.

Det er over fyrretyve Aar siden, Jeppe Aakjær sad paa disse Pladser. De findes endnu, de er blot dobbelt saa dyre som paa hans Tid. Her sad den Forfatter, der skulde forny dansk Poesi, og her sidder Ungdom endnu, der skal skabe Fremtiden. Disse Forhold giver ofte Anledning til Uro og ubehagelige Optrin paa Galleriet. Folk er naturligvis misfornøjede med, at Teatret sælger Pladser, hvorfra man næsten intet kan se af Scenen, og hvor det er en Lidelse at opholde sig. Man maa erindre, at mange af dem, der kommer op paa disse Galleripladser, ikke forud har haft nogen Anelse om, hvad de gik ind til. Og taler man med Kontrolørerne deroppe, erfarer man, hvorledes der undertiden næsten kan være Revolte. Det er ogsaa et temmelig stift Stykke at forlange, at Mænd og Kvinder skal sætte sig paa Pladser, hvor de intet kan se og meget daarligt kan høre. Jeg tror, at Ministeren er opmærksom baade paa de uheldige Tilskuerspladser og de høje Billetpriser, og jeg overlader til ham og den kommende nye Teaterchef at bøde derpaa.

Hvad Billetpriserne angaar, er det betegnende, at Teatret gennemsnitligt staaar halvtomt hver Aften. Naar der er fuldt

udsolgt til ordinær Pris, skal der være 6 000 Kr. i Kassen, men gennemsnitlig er der kun ca. 3 700 Kr., altsaa kun 700 Kr. over Halvdelen af, hvad der burde være. Og det maa jo erindres, at der ogsaa er solgt til dobbelte eller forhøjede Priser. Trækkes det fra, bliver Gennemsnitsindtægten vel nok en 3 000 Kr. pr. Aften. Vilde det da ikke ligge ganske nær at nedsætte Billetpriserne, navnlig naar det tages i Betragtning, at fremtidig skal jo ikke blot Hovedteatret fyldes, men ogsaa den saakaldte Stærkasse? Jeg tror, der er et almindeligt Ønske om at imødekomme Publikum og imødekomme Arbejderstanden paa en saadan Maade, at man letter dem Adgangen til Teatret ved lave Billetpriser. Hvis man saa ogsaa kunde sørge for, at Tilskuerpladserne blev saadan, at man havde Glæde af at være der, vilde det være heldigt.

Den Nyordning, som Ministeren foreslaar, og som Folketinget har vedtaget, kan Socialdemokratiet saa meget lettere slutte sig til, som det er ganske den samme Ordning, der ligger til Grund for den socialdemokratiske Presseorganisation. Det er egentlig et mærkeligt Tilfælde, at næsten paa alle Punkter svarer den Ordning, der her foreligger, og som Folketinget har vedtaget, til den Organisation, som den socialdemokratiske Presse arbejder under. Vor Presse hviler nemlig paa en bevilgende Myndighed, en Slags Arbejderrigsdag, der er øverste Instans. Vi kalder den Kontrahentforsamlingen, og den svarer i Forholdet til Pressen ganske til Rigsdagens Forhold til Teatret. Vi har ogsaa en Kontrolkomité paa fem Medlemmer, i Spidsen for hvilken vi i over 50 Aar har haft det ærede 9de tingvalgte Medlem (C. C. Andersen). Han har altsaa ledet vor Presse i over 50 Aar. Denne Kontrolkomité svarer til det Udvalg, der skal bestyre Dobbeltscenens Kapital og kontrollere dens Drift. Jeg kunde nævne endnu flere Lighedspunkter. Ordningen har indenfor vort Parti virket i høj Grad heldigt, ved den føler Arbejderstanden sig som Ejer og Udgiver af sin Presse. Og intet Parti har en saa udbredt og af Profithensyn saa uafhængig Presse som Socialdemokratiet. Efterhaanden som Folkets politiske Bevidsthed udvikles, vil det ogsaa føle sig som Ejerbaade af sit Teater, sit Universitet, sine Museer, ja, føle sig som Ejer af de Bygninger, som det nu for største Delen staaar udenfor. Bevidstheden om, at de er Folkets, vil vokse og vokse.

Ministerens Nyordning er nødvendig, de økonomiske Principper, hvorefter Teatret nu ledes, er ganske sindssvage. Til-